

Hanya Yanagihara

A Little Life

At five p.m. every weekday and at eleven a.m. every weekend, JB got on the subway and headed for his studio in Long Island City. The weekday journey was his favorite: He'd board at Canal and watch the train fill and empty at each stop with a never-shifting mix of different peoples and ethnicities, the car's population reconstituting itself every ten blocks or so into provocative and improbable constellations of Poles, Chinese, Koreans, Senegalese; Senegalese, Dominicans, Indians, Pakistanis; Pakistanis, Irish, Salvadorans, Mexicans; Mexicans, Sri Lankans, Nigerians, and Tibetans – the only thing uniting them being their newness to America and their identical expressions of exhaustion, that blend of determination and resignation that only the immigrant possesses.

In these moments, he was both grateful for his own luck and sentimental about his city, neither of which he felt very often. He was not someone who celebrated his hometown as a glorious mosaic, and he made fun of people who did. But he admired – how could you not? – the collective amount of labor, real labor, that his trainmates had no doubt accomplished that day. And yet instead of feeling ashamed of his relative indolence, he was relieved.

The only other person he had ever discussed this sensation with, however elliptically, was Asian Henry Young. They had been riding out to Long Island City – it had been Henry who'd found him space in the studio, actually – when a Chinese man, slight and tendony and carrying a persimmon-red plastic bag that sagged heavily from the crook of the last joint of his right index finger, as if he had no strength or will left to carry it any more declaratively, stepped on and slumped into the seat across from them, crossing his legs and folding his arms

Hanja Janagihara

Maza dzīve

Piecos katru darbadienu un vienpadsmitos katru nedēļas nogali Džejbijs iekāpa metro un devās uz savu studiju Longailendsitijā. Darbadienu braucieni viņam patika visvairāk: viņš iesēdās pie Kanāla un vēroja, kā vilciens piepildās un iztukšojas katrā pieturā ar mūžam nemainīgu dažādu cilvēku un tautību maisījumu, vagona populāciju, kas pati sevi pārveidoja ik pēc padsmīt kvartāliem izaicinošās un neiespējamās poļu, ķīniešu, korejiešu, senegāliešu; senegāliešu, dominikāņu, indiešu, pakistāņu; pakistāņu, īru, salvadoriešu, meksikāņu; meksikāņu, šrilankiešu, nigēriešu un tibetiešu plejādēs – vienīgais, kas viņus vienoja, bija viņu neierastība Amerikā un viņiem identiskā noguruma izteiksme, apņēmības un pieticības sajaukums, vien imigrantiem piemītošs.

Tādos brīžos viņš bija gan pateicīgs paša veiksmei, gan viegli aizkustināts attiecībā uz pilsētu, šajās sajūtās viņš iekrita diezgan reti. Džejbijs necildināja savu dzimto pilsētu kā krāšņu mozaīku, viņš uzjautrinājās par tiem, kuri tā darīja. Toties viņš apbrīvoja – vai tu neapbrīnotu? – kopējo darba apjomu, īstu darbu, kuru viņa vilciena biedri, bez šaubām, bija paveikuši todien. Un tomēr tā vietā, lai justu kaunu par savu nosacīto laiskumu, viņš jutās atvieglots.

Vienīgais cilvēks, ar kuru viņš jebkad bija apspriedis šo sajūtu, lai gan aplinkus, bija Āzijas Henrijs Jangs. Viņi brauca uz Longailendsitiju – patiesībā tas bija tieši Henrijs, kurš atrada viņam telpu studijā, – kad viens ķīnietis, nevērīgs un sasprindzis, nesot hurmas krāsas plastika maisu, kas smagi nokarājās uz viņa labā rādītājpirksta pēdējās locītavas āķa tā, it kā viņam nebūtu palicis spēka vai vēlmes to ilgāk nest pienācīgā satvērienā, ienācis un ieslīdējis sēdeklī viņiem pretī, sakrustojis kājas, aptvēris sevi ar rokām un uzreiz aizmidzis. Henrijs, kuru

around himself and falling asleep at once. Henry, whom he'd known since high school and was, like him, a scholarship kid, and was the son of a seamstress in Chinatown, had looked at JB and mouthed, "There but for the grace of god," and JB had understood exactly the particular mix of guilt and pleasure he felt.

The other aspect of those weekday-evening trips he loved was the light itself, how it filled the train like something living as the cars rattled across the bridge, how it washed the weariness from his seatmates' faces and revealed them as they were when they first came to the country, when they were young and America seemed conquerable. He'd watch that kind light suffuse the car like syrup, watch it smudge furrows from foreheads, slick gray hairs into gold, gentle the aggressive shine from cheap fabrics into something lustrous and fine. And then the sun would drift, the car rattling uncaringly away from it, and the world would return to its normal sad shapes and colors, the people to their normal sad state, a shift as cruel and abrupt as if it had been made by sorcerer's wand.

He liked to pretend he was one of them, but he knew he was not. Sometimes there would be Haitians on the train, and he – his hearing, suddenly wolflike, distinguishing from the murmur around him the slurpy, singy sound of their Creole – would find himself looking toward them, to the two men with round faces like his father's, or to the two women with soft snubbed noses like his mother's. He always hoped that he might be presented with a completely organic reason to speak to them – maybe they'd be arguing about directions somewhere, and he might be able to insert himself and provide the answer – but there never was. Sometimes they would let their eyes scan across the seats, still talking to each other, and he would tense, ready his face to smile, but they never seemed to recognize him as one of their own.

viņš pazina kopš augstskolas un kurš bija – kā arī viņš pats – stipendiāts, un kurš bija šuvējas dēls no Čainataunas, viņš bija paskatījies uz Džejbiju un paziņojis: "Šeit, bet no Dieva žēlastības," – un Džejbija bija precīzi sapratis to pašu īpašo vainas un labpatikas mikslī, kuru viņš juta.

Vēl viens aspekts, kādēļ viņam patika braukt darbdienas vakaros, bija gaisma, kā tā gluži vai dzīva piepildīja vilcienu, kad vagoni pāri pār tiltu dunēja, kā tā skaloja nogurumu no viņa brauciena biedru sejām un atklāja tos tādus, kādi viņi bija, kad pirmoreiz ieradās šai zemē, kad jauni bija un Amerika šķita iekarojama. Viņš varēja vērot maigo gaismu, kura kā sīrups pārpludina vagonu, vērot, kā tā aizdūmāko pierēs rievās, nospodrina sirmos matus zeltainos, maidzina lēto audumu uzbāzīgo mirdzumu spožā un tīrā. Un tad saule aizslīdētu, vagonam bezrūpīgi aizgrābot no tās projām, un pasaule atgrieztos pie savām ierastajām skumjajām formām un krāsām, cilvēki – savā ierastajā skumjajā stāvoklī, pārmaiņā, tik nežēlīgā un negaidītā, it kā to būtu radījis burvja zizlis.

Viņam patika izlikties par vienu no viņiem, taču viņš zināja, ka viņš nav. Dažreiz vilcienā mēdza būt haitieši, un viņš – dzirde viņam pēkšņi kā vilkam, izšķirot no apkārtējās murmināšanas viņu neskaidrās, dziedošās kreoliešu skaņas, – mēdza konstatēt, ka skatās uz viņiem, tiem diviem vīriešiem apaļām sejām kā viņa tēvam vai tām divām sievietēm ar maigu, uzrautu degunu kā viņa mātei. Viņš vienmēr cerēja, ka viņam varētu rasties pilnīgi dabisks iemesls iesaistīties sarunā ar viņiem – varbūt viņi pastrīdētos par kaut kādiem maršrutiem un viņš varētu iejaukties un sniegt atbildi –, bet nekad neradās. Dažreiz viņu skatieni pārskrēja pāri sēdvietām, joprojām savā starpā sarunājamies, un viņš saspringa, gatavs uzsmaidīt, taču nekad nešķita, ka viņi viņā atpazītu savējo.